

Marianne Andersson målar sin resa i minnet.

FOTO: GALLERI PING PONG

Pierre Sandgren, "Slav under poesin".

FOTO: GALLERI PING PONG

Av olika anledningar

KONST

Marianne Andersson

Galleri Ping Pong, Malmö, tom 3/5.

Pierre Sandgren

Galleri Ping Pong, Malmö, tom 3/5.

Marianne Andersson och Pierre Sandgren delar lokal, men det är två helt skilda anledningar att måla som möts.

Sandgren målar med en slängig nonchalans, som verkar vittna om leda inför sakernas tillstånd. Han excellerar i skilda manér och ironier. Lutade mot väggen står murriga, expressivt uppstrukna stämningstycken. På väggen blandas små skulpturer med ett skimrande naturalistiskt måleri. Titlarna till bilderna är ofta så överraskande att häftiga gupp skapas i förståelsen, och det är där, i den överrumplingen, som bildernas egentliga drama utspelas. En ganska läcker liten målning av en oupppackad skjorta, som har en påmålad text, "en snygg fransk skjorta", kallar han till exempel för "Slav under poesin". Han balanseerar på en smal spång över en svart avgrund. Jag påminns om en av hans stora föregångare, Christer von Rosen. Han kan väl inte vara glömd i dag? En absurd mästare på att välta centrala livsvärden över ända i bild, en dysterhetens

glädjespridare. Ett av hans motto passar absolut in på Sandgren: "Vem är jag? Var står jag? Vart är jag på väg? Vad är klockan? Det kan man fråga sig."

Andersson visar en serie, som huvudsakligen innehåller porträtt, oftast *en face*. Varje målning är formulerad i ljusa, sällsynt friska färgackord. Hennes former kan verka enkla, diffusa, teckningen är ofta ganska robust och rättfram, men bilderna har en lyster, som sätter henne i en klass för sig.

Det är målningar som mår bra av att ses länge, för då får koloriten ansiktena att spela ihop med de ganska abstrakta former som föreställer rum. Varje bild berättar om något ofullständigt, förlorat, för det syns alltid som om något saknas. Målningarna liknar en diffus minnesresa. Först i den sista visas ett par barnsben klädda i rött, som dyker ner som en annan Alice i Underlandet. Och så rullas en berättelse i skärvor upp baklänges. Ansikten, personer, miljöer passerar förbi minnesluckornas dis. Det handlar om stämningar inte detaljer, när Marianne Andersson har målat sin resa i minnet, som säkert är personlig, men ändå så generös att jag gärna följer med.

Hennes målningar liknar magi, ett stort laddat verk i det lilla formatet.

THOMAS MILLROTH

författare och konstkritiker